

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/52/2024
Identifikačné číslo spisu:	7221209500
Dátum vydania rozhodnutia:	27.08.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7221209500.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu K. N. B., narodeného X. S. XXXX, J. XX, Č. W., zastúpeného Mgr. Otom Salokym, advokátom, Prešov, Hlavná 94, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Bratislava, Štúrova 2, IČO: 00 166 481, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, vedenom na Mestskom súde Košice pod sp. zn. K2-42C/41/2021, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 7. novembra 2023 sp. zn. 6Co/126/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Bývalý Okresný súd Košice II (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 24. apríla 2023 č. k. 42C/41/2021-161 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca na žalovanej domáhal zaplatenia sumy 178 764,66 € s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 9. júla 2021 do zaplatenia ako náhrady škody a sumy 31 500 € s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 9. júla 2021 do zaplatenia ako náhrady nemajetkovej ujmy, oboch spôsobených nezákonným rozhodnutím, za ktoré bolo treba považovať vznesenie obvinenia pre trestný čin podvodu, ak následne vedené trestné stíhanie skončilo oslobodením žalobcovi spod obžaloby v plnom rozsahu pre nedokázanie, že skutok spáchal obžalovaný (resp. ktorýkoľvek z obžalovaných). Tento jeho v poradí druhý rozsudok (ktorým inak rozhodol rovnako ako prvým rozsudkom zo 16. mája 2022, zrušeným však uznesením Krajského súdu v Košiciach - ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“ - z 30. januára 2023 sp. zn. 6Co/154/2022) odôvodnil právne ustanoveniami § 27 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (v znení neskorších zmien a doplnení) a § 1 ods. 1 a § 22 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Vecne mal i so zreteľom k usmerneniam odvolacieho súdu zo zrušujúceho uznesenia za to, že pri vznesení (žalovanej) námietky premlčania žalobou uplatnených práv tu šlo o prípad potreby posudzovania veci podľa zákona č. 58/1969 Zb. a kombináciu objektívnej desaťročnej a subjektívnej trojročnej premlčacej doby. Napriek nespornému

prekročení tej objektívnej, počítanej od vydania rozhodnutia o vznesení obvinenia, vo vzťahu ku ktorému sa oslobodenie žalobcu spod obžaloby účinkami rovnalo jeho zrušeniu pre nezákonnosť, tu výkon práva žalovanej namietat' premlčanie posúdil (poukazujúc tu na jedno z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky, ďalej tiež len „ústavný súd“) za rozporný s dobrými mravmi, keď pre trvanie trestného konania po dobu dlhšiu než dĺžka premlčacej doby (15,5 roka vs. 10 rokov) žalobca nemal možnosť skoršieho uplatnenia práva (pre predčasnosť žaloby) a neskôr toto už bolo premlčaným. To ale naopak neplatilo pri dobe subjektívnej, počítanej od právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku, ktorá žalobcovi napriek jej neplynutiu počas doby prerokúvania nároku na príslušnom orgáne aj v časti obdobia pandémie ochorenia Covid-19 uplynula márne z dôvodov nepričítateľných nikomu inému. Na tom nemohol nič zmeniť ani návrh žalobcu na jeho výsluch, ktorý súd prvej inštancie nevykonával, keď v dôsledku premlčania práva by nebolo hospodárnym dokazovanie na posúdenie či už opodstatnenosti nárokov žalobcu ako takých, alebo ich výšky.

2. Odvolací súd rozsudkom zo 7. novembra 2023 sp. zn. 6Co/126/2023 na odvolanie žalobcu rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 378 ods. 1 aj 2 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „CSP“) potvrdil a stranám nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Nad rámec konštatovaní správnosti skutkových zistení aj právnych záverov súdu prvej inštancie, ako aj správnosti odôvodnenia jeho rozsudku (pre ktoré sa šlo obmedziť na skrátenú podobu odôvodnenia potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu) uviedol, že pri uplatnení žalobcom odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), e) aj h) CSP (porušenie práva na spravodlivý proces nesprávnym postupom súdu, nevykonanie navrhovaných dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností aj nesprávne právne posúdenie veci) žiaden z nich nebol naplnený. Pri viac-menej teoretickom rozbere situácií zakladajúcich oprávnenie súdu nevyhovieť dôkaznému návrhu strany, opretom i o judikatúru ústavného súdu konštatoval, že aj v tomto prípade navrhovaný výsluch žalobcu, podľa argumentácie pred súdom prvej inštancie majúci poslužiť na objasnenie základu žalobou uplatňovaných nárokov, resp. aj ich výšky a až na základe tvrdení z odvolania tiež na existenciu dôvodov rozpornosti námietky premlčania s dobrými mravmi i čo do subjektívnej lehoty, mal povahu nadbytočného dôkazu, ktorého vykonanie by nemohlo prispieť k výsledku konania pre žalobcu priaznivejšiemu, ak otázka (ne)premlčania práva bola právnou otázkou posúdiťelnou súdom aj bez výsluchu. Nešlo prisvedčiť ani námietke nepreskúmateľnosťou rozsudku súdu prvej inštancie v takejto časti, ak zo zápisnice o pojednávaní jemu predchádzajúcej dôvod zhora vyplýval. Hoci neodôvodnením nevykonania dôkazu došlo k porušeniu ustanovenia § 220 CSP, toto nemalo za následok porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces, ak sa tomuto dostalo adresnej odpovede v rozhodnutí o odvolaní, konštatoval napokon odvolací súd.

3. Proti takémuto rozsudku podal žalobca dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z toho, že mu bolo znemožnené uskutočňovať jemu patriace procesné oprávnenia v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces [§ 420 písm. f) CSP] a i z nesprávneho právneho posúdenia veci pre závislosť rozhodnutia odvolacieho súdu od vyriešenia právnej otázky dosiaľ dovolacím súdom neriešenej [§ 421 ods. 1 písm. b) CSP]. Zotrval na tom, že namietanú tzv. zmätočnosťnú vadu založilo nevykonanie (súdom prvej inštancie) dôkazu jeho výsluchom, hoci šlo prakticky o jediný ním navrhnutý dôkaz, pričom toto neodstránil ani odvolací súd, vadu bagatelizujúci a snažiaci sa postup súdu prvej inštancie dosť formalisticky obhájiť. Dovolacím súdom neriešenú a pre rozhodnutie odvolacieho súdu významnú právnu otázku, ktorú podľa neho odvolací súd (resp. oba nižšie súdy) vyriešil(i) nesprávne (tým, že námietke premlčania vyhovel-i), sformuloval tak, že ide o „otázku posúdenia súladu s dobrými mravmi vznesenej námietky premlčania vo vzťahu k subjektívnej premlčacej lehote, s ohľadom na platiace protipandemické opatrenia na území SR neustále od marca 2020 až do roku 2022, kde v konaní týkajúcom sa zásahu do jeho osobnej integrity, vlastne šikanou zo strany OČTK a podanou nedôvodnou obžalobou, zásahu trvajúceho 15,5 roka, je žalobca navyše cudzím štátnym príslušníkom“. Navrhol zrušenie rozsudkov oboch nižších súdov s vrátením veci na ďalšie konanie súdu prvej inštancie.

4. Žalovaná navrhla dovolanie zamietnuť, považujúc napádaný rozsudok za vecne i právne správny, s poukazom na časť judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) popierajúca existenciu vytýkanej zmätočnostnej vady a v časti namietaného nesprávneho

právneho posúdenia veci upriamujúca pozornosť na nevypravenie dovolania v súlade s platnou procesnou úpravou.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala za účinnosti CSP v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bol vydaný napádaný rozsudok odvolacieho súdu i jemu predchádzajúci rozsudok súdu prvej inštancie (§ 424 CSP) a to za splnenia podmienky jej zastúpenia i spísania dovolania na to určenou osobou (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie, prečo bol namieste takýto postup (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP), uvádza nasledovné:

6. Aj za účinnosti CSP (podobne ako skôr za účinnosti jemu predchádzajúceho a týmto zrušeného OSP, t. j. zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien a doplnení) dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani sebou samým) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (tu porovnaj napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012).

7. Práve naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach §§ 420 a 421 CSP.

8. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

10. Podľa § 431 ods. 1 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení a podľa odseku 2 rovnakého ustanovenia sa dovolací dôvod vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada; podľa § 432 ods. 1 CSP potom dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci a podľa odseku 2 tu spomínaného ustanovenia sa dovolací dôvod vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

11. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu (tzv. zmätočnosť), namietanú aj dovolaním v prejednávanej veci, sú a/ nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci strane, aby (svojou procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia a b/ miera (intenzita) takéhoto zásahu súdu, ktorej výsledkom je porušenie (nerešpektovanie) práva strany sporu na spravodlivý proces.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi

názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, podobne ani právo na rozhodnutie v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ako ani jej právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

13. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie alebo spor) znemožňujúca účastníkovi (strane sporu) realizáciu jej procesných oprávnení a măriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní.

14. Na to, aby mohlo dôjsť ku konštatovaniu zaťaženia konania pred súdom vadou v podobe porušenia nesprávnym procesným postupom súdu práva strany sporu na spravodlivý proces, musí byť daná okrem postupu súdu hodnotiteľného za nesprávny i príčinná súvislosť medzi takýmto procesným postupom súdu a upretím strane sporu niektorého z jej prináležiacich procesných práv, popri tom tu však musí byť aj zákonom predpokladaná intenzita zásahu do práv, odôvodňujúca záver, že nebyť takéhoto zásahu, strane sporu by sa dostalo možnosti uplatniť (ešte pred právoplatným skončením konania) tie argumenty alebo námietky, ktoré pre nenáležitý postup odvolacieho súdu (resp. aj súdu prvej inštancie) museli byť uplatnené až dovolaním.

15. V tentoraz prejednávanej veci nešlo podľa názoru dovolacieho súdu usúdiť na splnenie žiadnej z takýchto podmienok; keď za správny a tiež procesnému právu zodpovedajúci bolo treba považovať procesný postup odvolacieho súdu potvrdzujúceho rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodov totožných s dôvodmi súdu prvej inštancie a bez zmeny právnej kvalifikácie veci bez nariadenia pojednávania. Na totožnosti dôvodov z rozsudkov oboch nižších súdov nič nemenili ani doplnkové úvahy odvolacieho súdu z odôvodnenia jeho rozsudku (tu porovnaj najmä body 29., 30. a 33. až 46.), ktoré nemali povahu nových skutkových či právnych a pre rozhodnutie podstatných záverov, ale pominúc reagovanie nimi na podstatné vyjadrenia strán (špecificky žalobcu) prednesené v konaní na súde prvej inštancie a vysporiadanie s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (v súlade s požiadavkami kladenými na odvolací súd v § 387 ods. 3 CSP) plnili len istú vysvetľujúcu funkciu (bez spôsobilosti takýchto úvah zmeniť spôsob nazerania na posudzovaný problém a ovplyvniť spôsob jeho riešenia).

16. To platilo predovšetkým o spôsobe, akým odvolací súd najskôr rozobral jednotlivé procesné situácie, v ktorých i podľa ústavného súdu možno neakceptovať dôkazné návrhy strán sporu bez rizika porušenia tým ich práva na spravodlivé súdne konanie a následne so zreteľom ku konkrétnym okolnostiam posudzovaného prípadu uviedol, prečo podľa jeho názoru návrh žalobcu na dôkaz jeho výsluchom mal povahu dôkazu nadbytočného (ktorý je bez potenciálu či už sám osebe alebo v spojitosti s inými už vykonanými dôkazmi alebo dôkazmi, na ktorých vykonanie sa súd - považujúci ich v čase výberu medzi nimi a inými za užitočné - ešte len chystá, prispieť k objasneniu skutočností pre rozhodnutie významných). V jeho úvahách ani dovolací súd nevidel žiadne rozpory, medzerovitosť alebo iné prejavy na ujmu konzistencie jeho argumentácie a rozhodne musí odmietnuť označenie odôvodnenia dovolaním napádaného rozsudku za formalistické, nepreskúmateľné či arbitrárne, zvlášť ak sám dovolateľ uchýľujúci sa k takému výrazivu a tvrdošijne zotrvávajúci na názore o spôsobilosti dôkazu jeho výsluchom zmeniť spôsob nazerania na problém márneho uplynutia aj subjektívnej premlčacej doby ani v dovolaní nepriniesol nič konkrétne, čo by zodpovedajúce tvrdenie ak nie priamo podporovalo, tak aspoň urobilo pravdepodobnejším než jeho opak (tu rozumej bezcennosť dôkazu), hoci to mohol urobiť aj písomne (pravda len vtedy, ak by niečím relevantným naozaj disponoval, o čom však s prihliadnutím k doterajšej argumentácii možno skôr pochybovať).

17. Vo vzťahu k namietanej vade zmätočnosti pre nedostatok odôvodnenia rozsudkov nižších súdov je okrem toho zjavne žiaduce uviesť, že pôvodne rozdielna a až neskôr zjednotená rozhodovacia prax najvyššieho súdu dospela k záveru, že pojem „procesný postup“ (priblížený už pod bodom 13. zhora)

princiálne nemožno vykladať extenzívne - jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. Hoci o použiteľnosti tohto konštatujúceho stanoviska občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015, uverejneného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 2/2016 [podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá tzv. zmätočnosťnú vadu, skôr tvoriacu súčasť § 237 ods. 1 písm. f) OSP len výnimočne] aj v podmienkach novej procesnej úpravy (po 1. júli 2016) panujú spory (pričom časť naznačeného názorového spektra sa kloní k názoru, že toto je naďalej použiteľným, pokiaľ ide o jeho druhú vetu), v prejednávanej veci o prípad spomínanej výnimočnosti, a teda ani o prípad nutnosti jej uplatnenia nešlo (keď úvahy oboch nižších súdov, pojaté do odôvodnení ich rozsudkov, zodpovedali parametru objektívnej zrozumiteľnosti a otázka subjektívnej uspokojivosti podaného vysvetlenia pre tú či onú stranu sporu je otázkou, ktorá z pohľadu preskúmateľnosti rozhodnutia význam nemá).

18. Zo všetkých dosiaľ uvedených dôvodov preto nešlo vyvodiť iný záver než ten, že prípustnosť dovolania v prejednávanej veci podľa § 420 písm. f) CSP daná nie je.

19. Pokiaľ dovolateľ zastával názor o prípustnosti ním podaného dovolania aj podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP, k tomuto je žiadúce uviesť, že z pohľadu posudzovania prípustnosti dovolania jednotlivým prvkom pre všetky dovolania podávané z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci [nerozhodno, či pre tvrdený odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu podľa písmena a), pre doterajšie neriešenie problému dovolacím súdom podľa písmena b) alebo pre stav rozdielnosti rozhodovania odvolacieho súdu podľa písmena c)] je to, že u otázky riešenej podľa dovolateľa odvolacím súdom nesprávne musí ísť o otázku právnu (*questio iuris*) a zároveň otázku pre rozhodnutie odvolacieho súdu rozhodujúcu (teda takú, na ktorej určitom posúdení závisel celkom konkrétny spôsob rozhodnutia o odvolaní, kým pri inom jej posúdení by bol očakávateľným úplne iný výsledok odvolacieho konania). Otázka musí byť formulovaná (už v dovolaní) buď celkom jasne, alebo prinajmenšom spôsobom, ktorý umožňuje z obsahu podania vyvodiť jej podstatu bez rizika omylu (dovolacieho súdu) o tom, čo presne mal dovolateľ na mysli a to tak, aby aj poskytnutá odpoveď mala judikatórny presah a mohla byť zovšeobecňujúcim pravidlom pre všetky obdobné situácie (čo z podstaty veci vylučuje zakomponovanie do znenia otázky takých špecifik, resp. premenných, ktoré sú vlastné práve a len konkrétnej veci a v iných veciach môžu vykazovať odchýlky, pre ktoré aj skoncipované pravidlo nemusí byť použiteľným).

20. Pri riadení sa aj týmito úvahami zo znenia otázky vymedzenej spôsobom citovaným i v bode 3. tohto odôvodnenia nevyplývalo, aké jej riešenie (s výnimkou paušálneho odmietnutia odpovede ponúkanej nižšími súdmi a zasadzovania sa za jej významový protiklad) dovolateľ považuje za správne a aký význam, a prečo by mal mať na prípadný rozpor námietky premlčania s dobrými mravmi aj vo vzťahu k subjektívnej premlčacej dobe faktor dĺžky trestného konania skončeného oslobodzujúcim rozsudkom (zohľadnený už pri odmietnutí námietky premlčania vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe), status žalobcu (neskôr odvolateľa aj dovolateľa) ako cudzieho štátneho príslušníka, či okolnosť obmedzení súvisiacich s opatreniami proti pandémie ochorenia Covid-19, trvajúcich v priebehu časti premlčacej doby (pri zohľadnení ich už v rámci zákonnej úpravy, ktorej dôsledkom je faktické predĺženie viacerých lehôt a dôb, tie premlčacie nevynímajúc) a kde by mali ležať hranice, po ktorých prekročení sa už konštatovanie rozporu námietky premlčania s dobrými mravmi javí jediným možným riešením. Ak ale súčasťou už dostatočne ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (na ktorej nebol dôvod ani tentoraz nič meniť) sú tiež závery, podľa ktorých spôsobilým predmetom dovolacieho prieskumu nie sú a prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci nezakladajú ako otázky skutkové (*questio facti*), tak ani také právne otázky, od ktorých rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo (otázky len akademického rázu), bolo treba mať za to, že dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom dovolateľ nevymedzil spôsobom uvedeným v §§ 431 až 435 CSP.

21. Dovolaciemu súdu preto za opísanej situácie neostávalo iné, než dovolanie žalobcu v časti namietajúcej zmätočnosť ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP a v časti tvrdiacej nesprávne právne posúdenie veci pre nevymedzenie použitého dovolacieho dôvodu spôsobom uvedeným v zákone podľa § 447 písm. f) CSP odmietnuť.

22. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.